

Sunt un om la care furia izbucnește târziu. După rușine, vinovăție și resemnare, în această ordine. Și izbucnește ca un vulcan noroios. Nu scuipă lavă încinsă, ci bolborosește rece în mîlul ei.

Acum aștept furia.

Otilia mi-a scris de la Budapesta să mai ies cu Zoe. De ce nu te-ai împrietenit cu ea? îmi spune și eu o urăsc o zi sau două fiindcă-și imaginează despre mine c-o pot înlocui așa ușor. Zoe e o prietenă a ei.

M-am trezit ieri cu un mesaj de la Zoe, dacă nu vreau să merg azi la un *queer warm up party*. O să fie și o grămadă de straighti, zice ea.

Mă întreb cum i-o fi venit ideea să mă cheme.

Zoe e o fată foarte mișto. Ea n-are nicio vină.

Urmează weekendul și n-am mai ieșit de mult, îmi fac datoria față de mine și zic da.

De dimineață mă scol târziu și apoi la metrou constat că mi-a expirat abonamentul și automatul din stație nu merge și trebuie să ies și să traversez intersecția și să cobor pe la capătul celălalt al liniei, unde e casă de bilete. Asta mă mai întârzie cu vreo două minute, iar când ajung la birou, tanti Oara tropăie neliniștită în fața porții și mă ceartă c-am întârziat. Îi spun în gând să se ducă dracului.

Nici măcar nu e zi de curățenie, o întreb ce caută la birou.

Îmi zice c-a sunat-o șeful aseară și i-a zis să vină la prima oră, că au o întâlnire importantă de la nouă.

Și acum, din cauza mea, nu mai are timp să termine.

— Haideți că vă ajut, îi zic. Ce să fac?

Îmi zice să-i duc aspiratorul sus și să deschid geamurile în biroul șefilor.

Ușa e dată de perete, intru și văd pe masa de conferință sticle goale de bere și firimituri și mac.

Deschid geamurile.

Adun sticlele în pungi de gunoi.

Apare șefa în spatele meu, cu o cană termică în care-și aduce de obicei cafea și cu laptopul în spate. Are ochii lipiți de somn și pare panicată.

Ia aspiratorul și-l bagă în priză și se apucă să dea pe mochetă, pe scaune, prin colțurile în care i se pare că atârnă plase de păianjeni.

Cobor cu gunoiul și jos e Traian, care scoate dintr-o sacoșă de Cora pahare de plastic, hârtie igienică și un pachet de cafea.

— Trebuie să vină cineva? întreb.

— Da, niște avocați, răspunde el, dar nu zice mai mult, are impresia că deja a zis destul. Am pus și niște apă minerală la frigider.

Avocații vin la nouă fix, sunt două fețe noi, nu cred că sunt de la firma cu care colaborăm. Sunt între două vârste, eleganți și extrem de frumoși.

În firmă am rămas cinci.

Șefa mă pune să fac cafea, iar eu la bucătărie mă împiedic de tanti Oara, care a terminat așa-zisa curățenie, dar tot nu pleacă. Probabil îl pândește pe Traian să-i ceară ceva.

Torn cafeaua în patru ceșcuțe, care, așezate pe farfurioarele lor, încap cu greu pe tava mică și oxidată. La una dintre ele dau pe alături și tanti Oara se repede cu o bucată de hârtie igienică să șteargă farfurioara.

— Le-ai pus prea pline, spune ea.

— Lăsați-mă în pace.

După ce duc cafeaua, Mona îmi face semn să iau aspiratorul, că i l-a băgat șefa în birou când au venit ăia. Se uită la el cu mare scârbă, de parcă ar fi un animal hăcuit de care nu se poate atinge.

Mona e înconjurată și ea numai de dușmani, totul îi provoacă o silă imensă.

Și totuși rezistă aici și oriunde, e un ciulin prins în blană.

Discuția de sus se lungește și Traian nu mai coboară, tanti Oara vine la mine și-mi lasă chitanța de la RATB pentru abonamentul ei lunar, pe care i-l decontează firma. Îmi zice să i-o dau lu' domnu' Traian, că ea nu mai stă, scapă microbuzul. Dar să am mare grijă de ea.

— Da, o pun aici, uitați.

Și netezesc bilețelul șomoilogit și-l întind frumos lângă telefon.

— Și mai am o rugămintă la tine, zice.

— Spuneți.

— Dacă ai scotch din ăla lat... Să aduc și eu data viitoare Biblia, că mi s-a rupt la cotor și să mi-o lipești...

— Sigur că da, aduceți și ne descurcăm.

Nu mai am scotch lat, n-au mai trimis colete cu documente de săptămâni, poate chiar luni și, dacă-i cer lui Traian să cumpere, o să mă întrebe de ce. O s-aduc eu de-acasă. Îmi pun *reminder* în telefon.

Mai târziu, Bogdan îmi prezintă niște documente de la firma nevesti-sii, traduse în engleză, și mă roagă să

le pun ștampila de traducător autorizat. Zice că le-a făcut el, că n-au fost grele.

Îi pun ștampila și el zice săru-mâna.

Altă dată îmi dădea mie să traduc și-i făceam factură.

La ora cinci las treburi nefăcute pentru luni și închid și plec.

Zoe se asigură că nu mă trag pe cur de la party și-mi trimite mesaj: *Ne vedem direct acolo, da? Vezi ca vine si Tudor, care mi-a montat mie filmul. Nu mai e cu aia!! Eu atat am de zis!* După care urmează trei fețișoare galbene, una râde, una face cu ochiul, una scoate limba.

Mă apuc și fac ordine prin casă, pentru orice eventualitate.

Mă epilez la subraț, deși nu prea mi-a crescut părul, dar nu se știe ce se ivește.

Îl știu pe Tudor ăsta, e urât, dar cumva haios. Ar putea să-mi placă de el, am mai vorbit despre asta cu fetele acum multă vreme.

În baie miroase a câine ud, plafonul s-a cojit aproape pe jumătate. Acum mi se pare că miroase și-n hol și că se întinde mirosul și-n casă. Aprind un bețișor parfumat, să acopere. Că nu se știe cine mai intră.

Uneori, cel mai mult și mai mult pe lume îmi doresc să dispar și să-i las facturi neplătite lui Ursu.

Dar mi-a luat garanție.

În Control plătesc biletul de intrare și întind mâna să mi se pună brățara.

Zoe e într-o gașcă mare și deja e aghesmuită bine, îmi zice că a început de pe la prânz. Desface pungi cu cadouri.

— Ce se petrece? întreb pe cineva.

— E ziua ei.

Eu nu i-am adus nimic. Habar n-aveam și mă simt prost, putea și ea să zică.

Mă uit după Tudor și-l văd afară la terasă, e în picioare, lângă o sobă electrică, și fumează cu mai mulți.

Mă duc la bar să-mi iau o votcă cu suc de portocale, beau paharul dintr-o înghițitură și stau pe margine până mi se urcă votca la creier. Cocktailul a fost cam slab. Șaișpe lei. Mă duc și mai iau unul și-l beau la fel de repede.

Vreau să intru în vorbă cu Tudor.

Îi mai știu vag pe vreo doi care sunt acolo la fumat. Mă duc lângă ei și zâmbesc larg și-i salut pe toți cu o singură mișcare amplă a mâinii. Votca a ajuns unde trebuie, dar nu mă face curajoasă, mă face indiferentă. Nu-mi prea pasă ce se întâmplă. Totuși, mă străduiesc. Inventez întrebări. Gen ce mai faceți. Ce mai e nou. Cineva, mai politicos și mai treaz, îmi răspunde. Sunteți și voi la ziua lui Zoe? Oarecum, răspunde persoana politicoasă.

Tudor nu mă bagă în seamă. Poate nu-și aduce aminte cine sunt, dar nici nu face efortul de a se întoarce către mine, de a zâmbi, de a întinde mâna să se prezinte. Dar sunt aproape sigură că-și aduce aminte.

Whatever, și așa e urât.

Mai stau cu ei un pic, fără țigară și fără pahar, zâmbitoare și plutitoare după muzică, apoi intru înapoi și o caut pe Zoe.

Dansează frenetic, are bretonul transpirat și lipit de frunte.

— L-ai văzut pe Tudor? îmi strigă ea la ureche. E afară!

— Mulțumesc! îi zic. Am dat treișdoi de lei să-mi fac curaj să mă duc până acolo și nu m-a băgat în seamă!

— Du-te și cere-i banii! zice ea și mai trage cu paiul dintr-un pahar.

După aia își dă capul pe spate și râde.

— Mamă, dacă era și Otilia aici..., spune.

— Mă duc să-mi iau o apă! îi strig.

— Bine!

Dau opt lei pe o apă mică și mult prea rece ca să poată fi băută altfel decât cu înghițituri mici. Beau apa și plec.

La Universitate, la statui, vreau să iau un taxi, dar șoferul mă întreabă unde merg, așa că-i trântesc portiera și plec. La Rosetti nu e niciun taxi. Merg mai departe spre Armenească. La Moșilor e o singură mașină în fața unui bar de manele, dar n-am curaj să mă urc, nu recunosc firma.

O iau înainte pe Pache și renunț să mă mai uit după taxiuri, nu mă mai ia nimeni, sunt la șase lei distanță.

Ca de obicei, la Muncii sunt fete la produs și, ca de obicei, trec printre ele fără probleme fiindcă mă străduiesc să mă fac că nu le văd. Nu mă uit înspre ele, nu scanez pe nimeni. La început mi se părea ciudat să traversez zona asta când mai veneam noaptea pe jos, dar acum nu mi se mai pare nicicum.

Stau la semafor să se facă verde și la câțiva pași de mine oprește o mașină în dreptul unei fete. Mai apar încă două de nicăieri, cu viteza luminii. Se ceartă între ele în ușa mașinii. Cineva dinăuntru le smulge portiera din mâini și o închide, iar mașina pornește și dispare pe Decebal.

Pe strada Rodul Pământului văd oameni adunați grămadă și mașini de poliție cu luminile girofarelor

pornite. Strada e blocată, la fel și trotuarul din dreapta mea, singurul, de altfel. O mașină boțită și pe jos două pete imense de sânge gros. O echipă de televiziune. E destul de evident ce s-a întâmplat, dar nu pot să-mi explic cum. De unde un impact atât de puternic pe o stradă mică, unde n-aveai cum să ai viteză. Mă uit derutată pe unde aș putea să ocolesc, iar cineva îmi sugerează să intru prin gardul viu și să trec prin grădina blocului, ca să nu dau roată clădirii.

Omul îmi spune fără să-l întreb:

— A venit o salvare și l-a luat, da' cică a murit deja. Merg până acasă cu petele de sânge în cap.

Calc pe-acolo în fiecare zi.

Și totuși drama nu mi se duce în stomac, nu mai trăiesc visceral nicio nenorocire. Sunt într-o tristețe adâncă, pe care n-o pot articula. Nu știu dacă am plâns destul după ce-am pierdut sau dacă am pierdut destul încât să justifice cât am plâns.

Picioarele, mâna care apasă butonul liftului, mâna care descuie sunt toate pe pilot automat.

În hol mai miroase încă a bețișor ars, dar n-a acoperit mirosul de mucegai, acum miroase a câine ud în biserică.

Am plecat din Control de-o oră. Telefonul e mort. Îl pun la încărcat ca să-i trimit lui Zoe un mesaj.

E sâmbătă dimineață și mă trezește o bormașină. Sau o drujbă. În bloc sau pe lângă bloc, încă nu-mi dau seama. Îmi trag pilota făcută cocoloș de sub șold și în corp încep să mi se trezească una câte una și durerile.

Ceasul trebuia să sune mai târziu, peste vreo oră și ceva. La prânz trebuie să ajung la biserica Sfântul Elefterie, la botezul lui Eric, băiețelul lui Bogdan. Se trezește în mine și această durere. Au fost invitați toți din firmă, care sunt sau au fost, se lasă cu bani în plic, mă vor lua șefii cu mașina în drum.

La bloc se instalează schele pentru reabilitarea termică, nu le văd, dar le simt cum se înșiruiesc una peste alta, fâșii peste fâșii de schele, mai au puțin și ajung la etajul meu. În curând voi avea la geam oameni.

Trebuie să mă apuc să mă pregătesc: unghii, sprâncene, minimul de cosmetizare. Apoi să ies mai devreme, să caut flori.

Îmi pun perna în cap, dar bormașina se aude și mai tare dacă-ți pui perna în cap. Îi creezi mediu să se propage mai repede. Deci e din interior.

Pun o pastilă de cafea în espressor și-mi promit a mia oară, și astăzi, că mă las. Fiindcă îmi țiue urechile de la cafea și pentru că e scump să-ți tot faci la espressor.

Mă pensez aiurea, stânga îmi iese mai prost decât dreapta, iar Mona va remarca.

Mă îmbrac cu blugi și cămașă și la urmă de tot, când sunt gata cu toate celelalte, îmi dau seama că n-am plic pentru mica atenție. M-apuc să caut prin casă un plic. Am în cap imaginea unui dosar cu plicuri de varii mărimi și forme, dar, din păcate, n-am și imaginea locului în care se află dosarul.

Iau o coală albă din imprimantă, de rezervă, și-mi propun să fac un mic ocol pe la papetărie, să cumpăr plic.

La papetărie nu dau la bucată, așa că iau un set de 20. Scot bani de la bancomat. Iau la rând chioșcurile cu flori de pe șoseaua Mihai Bravu, între Baba Novac și Muncii. E plin de vase cu crizanteme lungi, care-mi ajung până la brâu. Și-n rest nimic, doar trandafiri roșii. Partea bună cu crizantemele e că sunt mari, poți să iei puține și să pară că sunt multe. Iau crizanteme.

Apoi mă duc în stație la 104, de unde ar trebui să mă ia din mers șefii, care vin pe bulevardul Basarabia. Ajung mult mai repede decât am stabilit cu ei și stau acolo cu buchetul cât mine de mare, mă holbez la o femeie taximetrist parcată fix unde scrie BUS.

La volan e Traian și mă vede înainte să văd eu mașina, mă claxonează și eu mă chinui să intru repede cu florile mari în brațe.

— Pune frână, Traian, ce faci? țipă șefa la el.

— Am pus.

— Hai mai repede, că vine autobuzul.

— Bună ziua, le spun eu și zâmbesc.

Traian se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Bună, Cristina. Stai de mult?

— Nu, nu, ați fost foarte punctuali.

În timpul drumului, ea vorbește la telefon încontinuu și-l mai atenționează pe el la trafic.

Ajungem repede, iar la biserică e lume puțină, majoritatea vin direct la restaurant.

Copilul e mărișor, are deja șase luni, e suficient de dezvoltat cât să protesteze vehement când îl bagă în cazan. Sunt curioasă cum o să fie.

Ciobanu e îmbrăcat la costum și arată și mai neobișnuit decât la balul mascat, unde a fost pirat, nu l-am mai văzut așa, iar soția lui a slăbit mult, și-a revenit total după naștere. Sunt amândoi frumoși și se află exact acolo unde ar trebui să se afle în acest moment al vieții.

Îi dau florile ei, înainte de a intra în biserică, iar ea le pune pe o băncuță, alături de alte obiecte. Îmi zâmbeste absentă, mintea îi zbârnâie de alte griji.

Fotografii își instalează luminile și blendele în biserică. Sunt doi, probabil un cuplu, ea are o burtă destul de proeminentă și se mișcă greu.

Traian și-a adus o cameră video cât o palmă și o pornește. O rotește prin toată biserica. Eu stau chiar în spatele lor și, când se întoarce și ajunge cu camera la mine, mă uit stânjenită în ea și zâmbesc. Pare extrem de fericit, de parcă evenimentul ar fi din familia lui.

Eric e cuminte și ușor manevrabil, probabil că e hrănit bine, deocamdată nu protestează la nimic. N-am mai fost la botez decât o singură dată, când eram copil, și-mi amintesc că părinții nu aveau voie la ceremonie. Acum sunt amândoi prezenți, aliniați alături de nași, iar băiețelul stă liniștit pe umărul mamei. Nu-mi pot lua ochii de la el.

Telefonul șefei începe să vibreze și ea se întoarce să iasă din biserică, să vorbească. Traian se întoarce cu camera după ea și mă prinde din greșeală și pe mine.

— Nici nu știe el ce-l așteaptă, zic și fac un semn din cap către victima botezului.

Traian râde. Este extrem de binedispus. Mută camera pe copilul lenevos.

Începe slujba, nașii se leapădă de satana, copilul e în continuare frumos și obedient. Șefa scrie SMS-uri, Traian filmează. Sunt întreagă și programată pentru supraviețuire, mi-e bine și binele arată așa. Să plâng de emoție la copilul altora, să am douăzeci de plicuri în poșetă, din care unul e cu bani.

Apa călâie din căzănel îl transformă pe Eric într-un băiat zgomotos, care trebuie calmat. Mama încearcă să-l liniștească, vinovată că el urlă în biserică. Li se fac poze pe toate părțile. Peste ani și ani va fi amuzant.

Liliana zâmbește, dar iese din nou afară să dea sau să primească un telefon, iar când se sting lumânările – de care stau spânzurați ursuleți de pluș – femeile rămân să schimbe copilul, iar noi ne regroupăm către mașini. Șefa e deja pe scaunul din dreapta șoferului și-i povestește cuiva de avocatul ăsta nou, că e mulțumită de el, *că mă suportă și și eu îl suport, e mare lucru*, zice ea și râde.

Înainte de a-și pune centura, Traian derulează un pic înregistrarea și revede râzând câteva cadre.

— Dacă aduci luni un stick, îți dau și ție filmulețul, îmi zice în oglindă.

— Aduc, îi spun. Poate n-oi uita.

În tot timpul acesta, Liliana se străduiește să-mi ignore prezența. Probabil îl detestă pe Traian că s-a oferit să mă ia cu mașina și la fel și eu.

Când pornim, am o vagă impresie că buchetul meu de crizanteme a rămas pe bancă, în curtea bisericii, parcă l-am văzut în colțul ochiului când am ieșit.

În jurul restaurantului e aglomerat și va trebui să dea niște ture pentru a găsi parcare, așa că Traian ne sugerează

să coborâm și oprește fix la scară. Liliana coboară cu telefonul în mână și geanta uriașă pe braț, îl vede din ușă pe Simion și se duce direct la el. Ieri după-amiază l-a sunat de patru ori și n-a răspuns, Simion e detașat pe un șantier, supervizează construcția unui pod. Autoritatea contractantă va scoate în curând la licitație loturi suplimentare de lucrări, la care e musai să participăm, am avut o relație bună cu clientul. De când cu avocatul nou, Liliana are idei de afaceri și nu se mai teme de grupul spaniol. Nu le mai raportează aproape nimic, le ignoră mailurile în care ei cer rapoarte și previziuni.

Ursu e deja instalat la masă și mă salută vesel. Mă duc din inerție către el și mă așez pe un scaun liber.

— Luni poate ne bagă banii, zice el mai încet, iar pe mine mă ia amețeala când îmi dau seama c-a mai zburat o lună și că încă o lichidare o să-mi alunece printre degete.

— Domnul Ursu, e anunț jos, la intrarea în bloc, că de luni vin ăia de la reabilitare să măsoare geamurile. Între orele 17 și 21. Administratorul zicea că fac ei balconul și interiorul trebuie să-l plătiți dumneavoastră, dacă vreți, parcă așa am înțeles.

— Lasă că-l sun eu mâine pe-ăsta să mă lămuresc.

— Veniți luni?

— Să văd. Cred că vin. Mergem împreună direct acolo, ne oprim și pe la bancomat dacă se bagă banii, să-mi dai și mie chiria.

— Bine. Și mai zicea administratorul că opțional puteți pune și plasă de țânțari, e o sută de lei.

— Eeee, vedem. Și aia, și ailaltă, se adună. De unde atâția bani?

E atât de aproape de mine, încât mă scuipe pe ochelari când vorbește.

— Haideți, domnul Ursu, că nici aer condiționat n-am, am stat așa toată vara...

— Pe partea aia nici nu-ți trebuie, că-i umbră.

— Dar asta nu înseamnă că nu intră țânțari!

— O plătești tu? zice el și râde forțat, în timp ce Traian vine la masa noastră cu o farfurie plină de ordefuri și-i întinde mâna lui Ursu, să dea noroc.

— Nu, eu voi plăti ca s-o folosesc. De-asta plătesc chirie.

Traian ezită o clipă. Nu știe dacă să intervină sau nu în discuția noastră aprinsă, apoi își ia tacâmurile și se apucă să mănânce, studiind atent fiecare bucătică înainte de a o înghiți. Rulade colorate, ouțe mici decorate cu firicele străvezii de legume, tartine minuscule cu creme pastelate.

— După ce că ți-am lăsat ieftin, zice Ursu cu o dezamăgire teatrală și-și întoarce privirea de la mine.

— Nu mi-ați lăsat deloc ieftin, e la prețul pieței. Plus că n-am geam la baie, nu mi-ați reparat tavanul, ușa de la cameră nu se mai închide... Și am și balconul ocupat cu sacii ăia de fluturași pe care nu mi i-ați luat nici acum. Și murăturile.

Traian a nimerit prost, dar probabil că a evitat să stea la masă cu nevastă-sa.

Mă gândesc cu groază la tot disconfortul din lunile următoare, cât va fi șantier, dar cu și mai mare groază la varianta de a mă muta în altă parte. Anunțuri, telefoane, decizii. Bagaje. Mă doare spatele numai când mă gândesc. Nu mai știu ce argumente să-i dau.

— Vă rog frumos, îi zic.

— Ei, mai vorbim, zice el și râde satisfăcut, de parcă deznădejdea mea politicoasă tocmai i-a oferit un instrument de negociere.

Eu îi plătesc în fiecare lună opt plase. Dar Dumnezeu știe dacă mă mai apucă vara acolo.

Mă ridic de la masă și mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Traversez spațiul gol din mijlocul sălii, care probabil e loc pentru dans. E ca la nuntă, doar că e în miezul zilei și mai participă și foarte mulți copii mici.

Băiețelul proaspăt creștinat trece de la o rudă la alta, toți îl iau în brațe și-l smotocesc, dar el nu mai are răbdare de nimeni. E irascibil și se zvârcolește. E obosit. În cele din urmă, una dintre bunici dispare cu el, îl duce acasă să-l culce.

Toți de-aici au un scop precis în viață. Scopul de a culca copilul. De a colecta chiria. De a licita încă un picior de pod.

La masa cu ordefuri, Mona și Timea stau una lângă alta și inspectează mâncărurile. Mona a luat pe farfurie o felie de ruladă, pe care a căsăpit-o cu furculița, încercând să-i identifice conținutul. E pretențioasă la mâncare și e mândră de asta. În Thailanda s-a hrănit numai cu biscuiți Oreo de la supermarket, fiindcă i-a fost scârbă să mănânce altceva. Ea nu pune gura cu încredere decât pe carne cu cartofi prăjiți. Și seara coboară în sala de sport pe care și-a amenajat-o în subsolul casei și se urcă pe stepperul de lângă piscina goală, ca să ardă cartofii prăjiți. Piscina e goală fiindcă au infiltrații în pereți de la pânza freatică, Ursu râde de casa ei de revistă cu piscină goală și apă nepotabilă, dar ea păstrează în telefon poze cu piscina și cu mozaicul turcoaz. Ține acolo în telefon marea ei realizare.

— Da, sigur, astea numai icre nu sunt, spune Mona și îndepărtează scârbită cu furculița pasta gălbuie de pe o felioară de pâine prăjită. Și porcăriile astea vechi de nu știu când, zice și arată către niște castraveți

sculptați, iar Timea, care tocmai în secunda aia i-a pozat, nu mai știe dacă să confirme sau să râdă.

— Nu cred că-s chiar vechi, zic eu. Ar fi fost uscați dacă erau vechi. Și sunt icre de fasole.

— Oricum, nu se poate mânca nimic de pe masa asta, zice Mona în timp ce mai căsăpește o chifteluță.

— Probabil că mai urmează și altceva, zic.

Liliana vine lângă noi și începe să-și care la întâmplare pe farfurie câte o bucată din orice.

— Luni neapărat să terminăm dosarul ăla, zice ea către mine și Timea, iar Mona se fofilează și dispăre. Timea, să urmărești pe SEAP și celelalte loturi, Simion știe de la ăia de pe șantier că trebuie să se publice. Să nu cumva să ne scape, c-o să iasă nasol... Trebuie să aducem lucrări, nu să trecem pe lângă ele. De-aia țin atâția oameni. Și tu să te duci la notar să legalizezi copiile după recomandările alea, îmi spune mie cu gura plină.

E sâmbătă și e o petrecere și e și o masă cu băuturi, dar mai bine nu, o să mă doară capul.

— Oare unde se pun banii? întreb eu către spațiul gol dintre ele două.

— Pe masa lor, acolo, zice Timea. În coșuleț.

— Se scrie pe plic de la cine sunt?

— Noi am scris, zice Timea.

Și continuă, printre dinți:

— Am pus șapte sute.

Liliana, cu urechea ei agilă, prinde din zbor informația și se oprește din mestecat o secundă.

Oare e mult? Oare e puțin?

— Ai un pix? o întreb eu pe Timea și dispărem amândouă de lângă masă.

— Frate, asta-i nebună, zice ea. Ce mă tot freacă cu SEAP-ul ăsta. Nu m-am uitat vineri? Doar erai și tu! M-am uitat. Le-am luat la rând pe toate. Nu s-a publicat nimic. Și cum adică atâția oameni, că numai eu sunt la marketing. Și muncesc pentru trei, dar salariul e pentru trei?

Nu muncește niciodată pentru trei, poate pentru doi atunci când sunt licitații de pregătit. Și e foarte grijulie cu timpul ei, nu stă niciun minut peste program. Ieri am chemat curierul să trimit un plic și i-am zis să vină până la cinci. La cinci încă nu venise, iar eu mai aveam ceva de făcut în birou la doamna Cati. Am rugat-o pe Timea să mai stea un pic, până vine băiatul, și a zis că stă și după ce am urcat, ea și-a luat geanta și a dispărut și a și lăsat ușa descuiată jos.

Nu pot să fiu empatică cu suferința ei profesională.

Fac ochii roată prin încăpere, dar nu am unde să mă așez în altă parte, plus că haina o am pe spătarul scaunului de lângă Ursu, așa că mă întorc la masa aceea.

Vorbește politice cu Traian, rușii și americanii, Siria, metroul din București. Face glume cu tragedii.

Niște copii aleargă prin sală.

Chelnerii aduc tăvi cu cărnuri.

Scot telefonul.

— Ce adresă avem aici? întreb, dar nu mă aude nimeni.

După un minut apare un băiat care strânge paharele goale.

— Nu vă supărați, îi zic și-l apuc de braț, să nu dispară. Fiți amabil... ce adresă avem aici?